

Κήρυγμα Κυριακής ΙΖ' (Α' ΛΟΥΚΑ)

Αγαπητοί μου αδελφοί,

το σημερινό Ευαγγέλιο μας μεταφέρει στην όχθη της λίμνης Γεννησαρέτ. Εκεί συναντούμε ανθρώπους κουρασμένους. Ανθρώπους που εργάστηκαν ολόκληρη τη νύχτα, που αγωνίστηκαν, που έριξαν πολλές φορές τα δίχτυα τους στη θάλασσα, αλλά στο τέλος δεν κατάφεραν τίποτε.

«Δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες ουδέν ελάβομεν».

Πόσο ανθρώπινος είναι αυτός ο λόγος του Πέτρου! Και πόσες φορές θα μπορούσε να είναι και δικός μας λόγος!

Κουρασθήκαμε, Κύριε. Προσπαθήσαμε. Αγωνιστήκαμε. Προσευχηθήκαμε. Περιμέναμε. Και όμως τα δίχτυα μας έμειναν άδεια.

Υπάρχουν στιγμές στη ζωή μας που αισθανόμαστε ακριβώς έτσι. Εργαζόμαστε και δεν βλέπουμε αποτέλεσμα. Αγαπούμε και πληγωνόμαστε. Προσφέρουμε και συναντούμε αχαριστία. Προσευχόμαστε και νομίζουμε ότι ο ουρανός σιωπά.

Αγωνιζόμαστε να διορθώσουμε καταστάσεις και όλα φαίνονται να μένουν ίδια.

Και τότε έρχεται ο Χριστός και λέει στον Πέτρο κάτι παράξενο: «Επανάγαγε εις το βάθος». Προχώρησε πιο βαθιά. Μη μείνεις στην ακτή. Μη σταματήσεις επειδή απέτυχες μία φορά. Μην αφήσεις την απογοήτευση να γίνει ο τελευταίος λόγος της ζωής σου.

Και ο Πέτρος απαντά με μία φράση που αποτελεί ολόκληρο μάθημα πίστεως:

«Επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον».

Κύριε, η λογική μου λέει ότι δεν υπάρχει τίποτε. Η εμπειρία μου λέει ότι προσπαθήσαμε όλη τη νύχτα. Τα μάτια μου βλέπουν άδεια δίχτυα. Αλλά επειδή το λες Εσύ, θα ξαναρίξω το δίχτυ.

Αυτή είναι η πίστη.

Πίστη δεν σημαίνει ότι όλα στη ζωή μας θα είναι εύκολα. Δεν σημαίνει ότι δεν θα υπάρξουν νύχτες χωρίς ψάρια, δάκρυα, απογοητεύσεις και σταυροί. Πίστη σημαίνει ότι ακόμη και μέσα στη νύχτα μπορώ να πω: «Κύριε, δεν καταλαβαίνω, αλλά Σε εμπιστεύομαι».

Και τότε συμβαίνει το θαύμα.

Τα δίχτυα γεμίζουν τόσο πολύ, ώστε αρχίζουν να σχίζονται. Τα δύο πλοία γεμίζουν τόσο, ώστε κινδυνεύουν να βυθιστούν.

Γιατί;

Διότι όταν ο άνθρωπος στηρίζεται μόνο στις δικές του δυνάμεις, γρήγορα ανακαλύπτει τα όριά του. Όταν όμως αφήσει χώρο στον Θεό, τότε εκεί όπου τελειώνει η ανθρωπίνη δυνατότητα αρχίζει να φανερώνεται η θεία Χάρη.

Προσέξτε όμως κάτι πολύ σημαντικό. Ο Χριστός δεν έκανε το θαύμα για να κάνει τον Πέτρο πλούσιο ψαρά. Το θαύμα δεν είναι το τέλος της ιστορίας. Είναι η αρχή μιας κλήσεως.

Ο Πέτρος, βλέποντας το θαύμα, δεν κοιτάζει τα ψάρια. Πέφτει στα γόνατα του Χριστού και λέει:

«Έξελθε απ' εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι, Κύριε».

Αυτό είναι το πραγματικό θαύμα του σημερινού Ευαγγελίου. Δεν γέμισαν μόνο τα δίχτυα. Άνοιξε η καρδιά του Πέτρου.

Όταν ο άνθρωπος συναντήσει πραγματικά τον Θεό, δεν υπερηφανεύεται. Ταπεινώνεται. Δεν λέει «πόσο σπουδαίος είμαι». Λέει «Κύριε, πόσο μικρός είμαι μπροστά στην αγάπη Σου».

Και ο Χριστός δεν απομακρύνεται από τον αμαρτωλό Πέτρο. Δεν του λέει: «Αφού είσαι αμαρτωλός, δεν σε χρειάζομαι». Του λέει:

«Μη φοβού».

Τι συγκλονιστικός λόγος!

Ο Πέτρος ομολογεί την αμαρτία του και ο Χριστός τού απαντά με αγάπη. Ο άνθρωπος βλέπει την αναξιότητά

του και ο Θεός βλέπει αυτό που μπορεί να γίνει με τη Χάρη Του.

«Μη φοβού· από του νυν ανθρώπους έση ζωγρών».

Από σήμερα, Πέτρε, δεν θα παλεύεις ψάρια. Θα παλεύεις ανθρώπινες ψυχές. Θα τις οδηγείς όχι στον θάνατο, αλλά στη ζωή. Θα γίνεις Απόστολος. Θα πέσεις, θα αρνηθείς, θα κλάψεις, αλλά θα σηκωθείς και θα γίνεις πέτρα πίστεως για την Εκκλησία.

Αδελφοί μου,

ο Χριστός λέει και σε εμάς σήμερα: «Επανάγαγε εις το βάθος».

Βγες από τη ρηχότητα της ζωής σου.

Πήγαινε πιο βαθιά στην προσευχή. Πιο βαθιά στη μετάνοια. Πιο βαθιά στην αγάπη. Πιο βαθιά στη συγχώρηση. Πιο βαθιά στη σχέση σου με τον Θεό.

Δεν μπορεί ολόκληρη η πνευματική μας ζωή να περιορίζεται σε ένα κερί, σε μια περιστασιακή επίσκεψη στον ναό ή σε μια προσευχή μόνο όταν έρδει η δυσκολία. Ο Χριστός ζητά την καρδιά μας. Μας καλεί να περάσουμε από την επιφάνεια στο βάθος.

Και κυρίως μας καλεί να Του εμπιστευθούμε τα άδεια δίχτυα μας.

Έχεις κουραστεί; Ξαναρίξε το δίχτυ.

Απογοητεύτηκες; Ξαναρίξε το δίχτυ.

Προσευχήθηκαν και δεν είδες ακόμη αποτέλεσμα; Μη σταματήσεις.

Έπεσες στην αμαρτία; Σήκω και πάλι.

Πληγώθηκαν από ανθρώπους; Μη σταματήσεις να αγαπάς.

Και όταν η ανθρώπινη λογική σου ψιθυρίζει «δεν γίνεται», να βρίσκεις τη δύναμη να λες μαζί με τον Πέτρο:

«Επί δε τω ρήματί σου χαλάσω το δίκτυον».

Γιατί τελικά ο Πέτρος δεν σώθηκε επειδή ήταν ο καλύτερος ψαράς. Σώθηκε επειδή εμπιστεύθηκε τον Χριστό.

Και το σημερινό Ευαγγέλιο τελιώνει ακόμη πιο συγκλονιστικά:

«Αφέντες άπαντα ηκολούθησαν αυτό».

Άφησαν τα πάντα και Τον ακολούθησαν.

Ακόμη και τα γεμάτα δίχτυα! Αυτό που πριν από λίγο ήταν ο μεγαλύτερος πόθος τους, τώρα δεν είχε την ίδια αξία. Γιατί είχαν βρει κάτι μεγαλύτερο. Είχαν βρει τον Χριστό.

Αυτό είναι τελικά το μεγάλο ερώτημα και για εμάς: Τι αξία έχουν γεμάτα δίχτυα, αν η καρδιά μας είναι άδεια από Χριστό;

Μπορεί ο άνθρωπος να αποκτήσει πολλά και όμως να παραμένει φτωχός μέσα του. Μπορεί να έχει επιτυχία,

δύναμη, αναγνώριση, χρήματα, και όμως να μην έχει ειρήνη. Και μπορεί ένας άλλος να έχει λίγα, αλλά να έχει τον Χριστό μέσα στην καρδιά του και να αισθάνεται πραγματικά πλούσιος.

Γι' αυτό, αδελφοί μου, ας κρατήσουμε σήμερα μία μόνο φράση:

«Επανάγαγε εις το βάθος».

Μη φοβηθείς το βάθος του Θεού. Μη φοβηθείς να εμπιστευθείς περισσότερο. Μη φοβηθείς να αρχίσεις ξανά.

Και όταν τα δίχτυα της ζωής σου φαίνονται άδεια, πες:

«Κύριε, κουράστηκα. Δεν βλέπω αποτέλεσμα. Δεν καταλαβαίνω το σχέδιό Σου. Επί δε τω ρήματί Σου, θα ξαναρίξω το δίχτυ. Θα προσπαθήσω ξανά. Θα προσευχηθώ ξανά. Θα ελπίσω ξανά. Γιατί δεν στηρίζομαι πλέον στις δικές μου δυνάμεις, αλλά σε Εσένα».

Και τότε ακόμη και η μεγαλύτερη αποτυχία μπορεί να γίνει αρχή ευλογίας. Ακόμη και η πιο σκοτεινή νύχτα μπορεί να οδηγήσει σε ένα καινούργιο πρωινό.

Αρκεί μέσα στο πλοίο της ζωής μας να βρίσκεται ο Χριστός.

Αμήν.